

Miquel Espinós, el primer olímpic ebrenc

El ciclista de Tivenys va competir als Jocs Olímpics de Munic del 1972, sense les millors condicions per a poder aspirar a estar entre els millors

El passat 31 d'agost es van complir 48 anys d'una data molt important per a l'esport ebrenc. A les 15 hores del 1972, Miquel Espinós Curto competia a Munic en les eliminatòries de la prova de Persecució Individual de 4.000 metres i quedava dissetè en un temps de 5:03,26 i una velocitat mitjana de 47,484 km/hora. El més ràpid va ser el norueg Knut Knudsen 4:49:06, amb segon i tercer lloc respectivament per a l'australià John Christopher Bylsma, 4:50:06 i l'alemany Hans Lutz, 4:51:33.

Este jove ciclista de Tivenys als 25 anys es convertia en el primer esportista olímpic de la història de les Terres de l'Ebre. Cinc dies després, molt a prop de la residència dels esportistes de la delegació espanyola, va tenir lloc el tràgic atemptat d'un comando palestí contra la delegació d'Israel, una de les notes més fatídiques de totes les que s'han produït en el món de l'esport i la història de l'olímpisme.

El mateix any, Espinós s'havia proclamat campió d'Espanya de persecució, un triomf que va resultar determinant, perquè el seleccionador espanyol Guillermo Timoner prengué la decisió d'incloure'l en la convocatòria per a disputar els Jocs Olímpics de Munic. Però l'escenari no va ser el més propici per a poder demostrar les seues grans qualitats i rendir al màxim. El fet de competir al velòdrom Radstation de Munic amb el pis de fusta, quan estava acostumat a rodar al de Tortosa de ciment, i que fins al mateix

Imatges de Miquel Espinós al Mundial de Mont-real (d'esquerra a dreta el tercer) i un dels Campionats d'Espanya que va tindre Mallorca com a escenari (al centre de la imatge).

dia de la competició no va poder entrenar amb la bicicleta de la prova que li havia proporcionat la Federació Espanyola de Ciclisme van resultar grans obstacles que va fer reduir bastant les seues possibilitats, en una etapa on el ciclista de Tivenys tenia molt més potencial del que va poder demostrar a Munic.

Este, però, va ser tan sols l'inici d'una trajectòria plena d'èxits en la dècada dels anys setanta. El 1973 va repetir com a campió d'Espanya de persecució. L'any següent va resultar molt prolífic per a Espinós, ja que va aconseguir el títol de campió d'Espanya de persecució i Madison, i un dels seus majors èxits amb la

consecució de la medalla de bronze en els Campionats del Món de Mig fons rere moto amateur disputat a Montreal (Canadà). El 1975 va aconseguir dos campionats més d'Espanya de Madison i rere moto, la medalla de plata al Campionat del Món a Rocourt (Bèlgica), de Mig fons rere moto amateur, i plata als Jocs del Mediterrani d'Algèria en la modalitat de persecució per equips. Després de sumar un altre títol estatal a Madison, el 1976 es va retirar de la competició federada i va rebre la Reial Medalla al Mèrit Esportiu.

■ **La bicicleta, part de la seua vida**
Miquel Espinós Curto va nàixer a

Tivenys el 12 de gener del 1947, i al seu poble sempre se'l va conèixer com a Santiago lo Corredor. La seua afició i utilització de la bicicleta va nàixer més per obligació que devoció, ja que treballava a l'empresa Vespa de Tortosa, i cada dia feia els 12 quilòmetres des de la seua població a la faena amb este mitjà de transport.

Amb el temps es va convertir amb un dels millors especialistes en pista del ciclisme espanyol, i un dels artífexs de les millors temporades de la Penya Ciclista Baix Ebre en la competició d'Intervelòdroms.

En la dècada dels anys 80 va seguir vinculat al ciclisme com a entre-

nador del Grup Esportiu Blasco, i després mai va deixar la bicicleta, ja que va practicar el ciclisme. El 16 de març del 2006, als 59 anys, va morir de forma sobtada a causa d'un infart. El mateix any se li va tributar un emotiu i sentit homenatge pòstum al velòdrom de Tortosa, i el seu últim equip, el Club Ciclista Jesús, organitza cada any la Trobada Cicloturista, que en les set últimes edicions ha inclòs el Memorial Miquel Espinós al Coll de Som, amb l'acte de reconeixement en l'avituellament al seu poble de Tivenys, per a mantenir viva la memòria del que ha estat un autèntic mite i llegenda del ciclisme i l'esport ebrenc.